

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petr Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: R.A.M.E. s.r.o.**, IČ 25012509, se sídlem Sklářská 450, Teplice, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Kobíkem, daňovým poradcem daňově-poradenské kanceláře ARIADNA s.r.o. se sídlem Bořivojova 21, Praha 3, **proti žalovanému: F i n a n č n í m u ř e d i t e l s t v í v Ústí nad Labem**, ul. Velká Hradební č. p. 61, Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 31.7.2009, č.j. 6952/09-1700-506345,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 31.7.2009, č.j. 6952/09-1700-506345, a platební výměr Finančního úřadu Finančního úřadu v Teplicích ze dne 26.2.2003, č. 4/2003, č.j. 11652/03/210980/6592, **se pro nezákonnost z r u š u j í** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **9.200,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se ve včasné podané žalobě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.7.2009, č.j. 6952/09-1700-506345, kterým byl změněn platební výměr Finančního úřadu v Teplicích ze dne 26.2.2003, č. 4/2003, č.j. 11652/03/210980/6592, kterým bylo uloženo vrácení do státního rozpočtu zadržovaných prostředků státního rozpočtu ve výši 195 095,- Kč tak, že ve výroku uvedená částka odvodu ve výši 195 095,- Kč se mění na částku 222 906,- Kč.

Žalobce ve své žalobě namítá zejména skutečnost, že došlo k marnému uplynutí prekluzivní lhůty k uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Žalobce totiž nesouhlasí s názorem žalovaného, že prekluzivní lhůta k uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně v daném případě neběžela v souladu s ustanovením § 41 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), též v období od podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva financí o nepovolení přezkoumání od 11.1.2008 do nabytí právní moci usnesení Městského soudu v Praze č.j. 9 Ca 24/2008-14, tedy do 27.3.2008, tedy po dobu 2 měsíců a 16 dní, a v období od podání kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze, č.j. 9 Ca 24/2008-14, tedy od 29.2.2008, do nabytí právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu v dané věci, č.j. 9 Afs 1158/2008-34, tedy do 5.2.2009, tedy po dobu 11 měsíců a 7 dnů. Celkem neměla prekluzivní lhůta dle žalobce běžet z uvedeného důvodu po dobu 1 roku, 1 měsíce a 23 dnů. Žalobce trvá na tom, že uvedenou dobu nelze zahrnout do doby, po kterou neběžela prekluzivní lhůta pro rozhodnutí o uložení odvodu, neboť žaloba projednávaná u Městského soudu v Praze nesměřovala proti rozhodnutí, které je předmětem daného řízení, ale proti rozhodnutí o nepovolení přezkumného řízení. Výše uvedené doby řízení před správními soudy tedy nemohly mít dle žalobce vliv na běh prekluzivní lhůty k předepsání odvodu za porušení rozpočtové kázně.

Dále žalobce s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 18.11.2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, namítal skutečnost, že platební výměr byl v dané věci vydán na základě daňové kontroly, která byla zahájena a proběhla v rozporu s daňovým řádem, neboť daňová kontrola byla u žalobce zahájena pouze formálně bez uvedení konkrétních důvodů. Žalobce trvá na tom, že na základě takto formálně zahájené daňové kontroly nemohl být předmětný platební výměr vůbec vydán.

Dále žalobce nesouhlasí s tvrzením, že porušil rozpočtovou kázeň, protože měl porušit podmínku dohody č. 3/2000 ze dne 28.8.2000 o poskytnutí příspěvku na zřízení chráněné dílny (pracoviště) v celkové výši 500 000,- Kč (dále jen „Dohoda“), uzavřené s Úřadem práce v Teplicích. Tvrzení žalovaného, že nedodržením kterékoli podmínky dohody, byť i jedné, dochází k porušení rozpočtové kázně dle § 30 zákona č. 576/1990 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky České republiky a obcí v České republice (dále jen „rozpočtová pravidla“), nemá dle žalobce oporu v zákoně.

Dále žalobce trvá na tom, že ustanovení § 30 odst. 1 rozpočtových pravidel rozlišovalo neoprávněně použité a zadržené prostředky. Z dikce zákona je dle žalobce zřejmé, že zadržené prostředky nejsou prostředky neoprávněně použité. Citované ustanovení pak stanoví, že zadržené prostředky jsou subjekty povinny vrátit ve stejné výši do státního rozpočtu. Žalobce trvá na tom, že část poskytnutých prostředků určitou dobu zadržel a pak tyto vrátil do státního rozpočtu prostřednictvím Úřadu práce v Teplicích. Správce daně tak nebyl dle žalobce oprávněn předepsat jakoukoliv částku k odvodu. Byl oprávněn předepsat pouze penále.

Dále žalobce namítá, že žalovaný se nevypořádal s důkazními prostředky předloženými žalobcem ve správním řízení, čímž postupoval v rozporu s ustanovením § 50 odst. 7 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“).

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedl, že navrhuje její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný uvádí, že při hodnocení předmětné věci vycházel z právní úpravy platné v rozhodné době a trvá na tom, že při vyřízení věci postupoval v souladu s právní úpravou. Rovněž ve vztahu k námitce marného uplynutí prekluzivní lhůty žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí a trvá na tom, že tato námitka není ničím opodstatněná. V napadeném rozhodnutí je dle jeho názoru podrobně proveden rozbor běhu lhůt v této konkrétní věci. Žalovaný trvá na tom, že prekluzivní lhůta neběžela celkem 2 roky 11 měsíců a 19 dní a došlo tak k faktickému prodloužení prekluzivní lhůty až do 19.12.2009. Trvá na tom, že v případě rozhodování správních soudů o žalobě proti rozhodnutí o nepovolení přezkoumání se jedná o rozhodování soudu v téže věci, kdy na běh prekluzivní lhůty dopadá ustanovení § 41 s.ř.s.

K námitce týkající zákonnosti zahájení samotné kontroly žalovaný uvádí, že s názory obsaženými v nálezu Ústavního soudu ze dne 18.11.2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, se vypořádal Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26.10.2009, č.j. 8 Afs 46/2009-46, kde dospěl k závěru, že správce daně při zahájení kontroly nemusí sdělovat konkrétní pochybnosti, které jej vedly k zahájení daňové kontroly. Žalovaný trvá na tom, že v předmětném řízení správce daně postupoval tak, aby byl institut daňové kontroly užít k dosažení cíle zcela v souladu se zákonem, při respektování možností, které jsou pro tento institut určeny daňovým řádem, aniž překročil hranice kriteria přiměřenosti zásahů do autonomní sféry žalobce.

Dále žalovaný uvádí, že při kontrole odvodové povinnosti správce daně kontroluje splnění všech podmínek daných Dohodou. Nedodržením kterékoliv podmínky (i jedné z uvedených) dochází k porušení rozpočtové kázně. Odůvodněním naříkaného rozhodnutí bylo poukázáno na právní úpravu a dále na rozsudky Nejvyššího správního soudu řešící shodnou problematiku (rozsudek ze dne 19.3.2008, č.j. 9 Afs 113/2007-63, ze dne 28.6.2006, č.j. 1 Afs 92/2005-98, ze dne 21.7.2005, č.j. 2 Afs 58/2005-90). Z těch vyplývá, že na dotaci není právní nárok. Její poskytnutí ze státního rozpočtu je dobrou vůlí státu, která musí být vyvážena přísnými podmínkami, které zavazují jejího příjemce. Toto platí i pro prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu dle rozpočtových pravidel. Příjemce dotace je povinen při nakládání s rozpočtovými prostředky dodržovat nejen zákonné podmínky, ale též podmínky stanovené ve smlouvě či rozhodnutí o poskytnutí dotace. Dále žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.5.2005, č.j. 2 Afs 8/2005-71. Žalovaný je toho názoru, že judikatura Nejvyššího správního soudu se ustálila na tom, že povinností příjemce dotace je přesně plnit všechny podmínky stanovené poskytovatelem v rozhodnutí či dohodě. Žalovaný trvá na tom, že nesplnění termínů vyúčtování záloh a nevrácení příspěvku ve smyslu podmínek Dohody je tak neoddiskutovatelně porušením rozpočtové kázně.

Dále žalovaný trvá na tom, že se se všemi důkazními prostředky v rámci odvolacího řízení vypořádal, vzal je v úvahu při svém rozhodování a při vydání napadeného rozhodnutí.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které zopakoval své námitky a zdůraznil, že nesouhlasí se závěry obsaženými ve vyjádření žalovaného.

O věci soud rozhodoval na základě zmocnění uvedeného v ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalovaný i žalobce vyjádřili s tímto postupem výslovný souhlas.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí

dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobců je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval žalobcem vznesenou námitkou marného uplynutí prekluzivní lhůty k vydání platebního výměru na vrácení zadržených prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu. Procesním přepisem, dle kterého se postupuje v případě odvodů za porušení rozpočtové kázně, je daňový řád. V ustanovení § 47 odst. 1 daňového řádu je uvedeno, že pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období. V ustanovení odstavce 2 citovaného ustanovení je pak uvedeno, že byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

V daném konkrétním případě je mezi účastníky nesporné, že na základě Dohody ze dne 28.8.2000 byla žalobci poskytnuta dotace. Dále je nesporné, že v průběhu řízení o odvodu za porušení rozpočtové kázně byla zahájena kontrola dne 14.1.2003. Rovněž je mezi účastníky nesporné, že následně došlo ke stavění běhu prekluzivní lhůty dle ustanovení § 41 s.ř.s., kde je mimo jiné stanoveno, že stanoví-li zvláštní zákon lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle s.ř.s. neběží s tím, že obdobně to platí i o lhůtách pro zánik práva ve věcech odvodů za porušení rozpočtové kázně. Mezi účastníky je však spor o délce lhůt, po které došlo na základě uvedeného ustanovení ke stavění běhu prekluzivní lhůty, zejména s přihlédnutím k charakteru jednotlivých řízení vedených před správními soudy.

Při posuzování běhu prekluzivní lhůty soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu. Soud především vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2006, č. j. 2 Afs 52/2005-94, které je publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 953/2006 a také na www.nssoud.cz, v němž bylo vysloveno, že platebním výměrem se daň vyměřuje, nelze jej tedy považovat za úkon směřující k vyměření daně, který přerušuje běh tříleté lhůty podle ust. § 47 odst. 2 daňového řádu. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 2 Afs 69/2004 – 52, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 634/2005 a také na www.nssoud.cz, v němž bylo konstatováno, že pokud správce daně zahájil před uplynutím lhůty stanovené ust. v § 47 odst. 1 daňového řádu daňovou kontrolu, běží tříletá lhůta k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení od konce roku, v němž byl daňový subjekt o jejím zahájení zpraven, když kontrola je zahájena dnem, kdy správce daně začne fakticky prověřovat daňový základ nebo jiné okolnosti rozhodné pro stanovení daně. Běh lhůty pak již nemohou ovlivnit jednotlivé dílčí úkony provedené v průběhu daňové kontroly. Dále soud rovněž vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007-161, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1542/2008 a také na www.nssoud.cz, v němž bylo vysloveno, že daň je nutno

vyměřit či doměřit pravomocně ve lhůtě dle ust. § 47 odst. 1 daňového řádu.

Ve vztahu k žalobcem akcentované nutnosti uvedení důvodů při zahájení daňové kontroly soud uvádí, že touto otázkou se zabývala četná judikatura navazující na žalobcem citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 18.11.2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, která je konzistentní a ucelená, přičemž lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.12.2009, č.j. 2 Aps 2/2009-52, ze kterého vyplývá, že uvádět důvody daňové kontroly při jejím zahájení ze strany správce daně není bezpodmínečně nutné, když současná judikatura správních soudů vypracovala podrobný mechanismus procesních prostředků k ochraně proti případné svévoli při zahájení a v průběhu daňové kontroly. Na tento závěr v dané otázce Nejvyšší správní soud přitom navázal v řadě svých dalších rozhodnutí (např. č.j. 8 Afs 63/2010-106, č.j. 9 Afs 54/2010-84 a č.j. 5 Afs 13/2010-58). Dne 8.11.2011 pak přijalo plénum Ústavního soudu ve věci zn. Pl. ÚS-st 33/11 stanovisko, že za porušení principů proporcionality a přiměřenosti a realizaci pravomoci v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nelze považovat bez dalšího postup správce daně, který zahájí daňovou kontrolu ve smyslu § 16 daňového řádu bez konkrétních skutečností podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost. Přijetím tohoto stanoviska došlo k definitivnímu překonání závěrů obsažených v žalobcem citovaném nálezu Ústavního soudu ze dne 18.11.2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07.

Soud rovněž poukazuje na skutečnost, že bylo nutné aplikovat výše citovanou judikaturu i na předmětný případ, bez ohledu na to, že datum vydání některých rozhodnutí nepředcházelo datu vydání předmětného rozhodnutí žalovaného včetně prvoinstančního výměru. Nutnost bezpodmínečné aplikace dotyčné judikatury na projednávaný případ vyplývá i ze samotné rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu, který právní závěry obsažené v jeho rozhodnutích či v nálezech Ústavního soudu aplikuje i na daňové případy, které se evidentně uskutečnily před datem vzniku dotyčných judikátů (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 8 Afs 52/2007 - 62, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Ve světle výše citované judikatury, zejména stanoviska pléna Ústavního soudu zn. Pl. ÚS-st 33/11 nezbývá soudu než konstatovat, že námitka žalobce týkající se nezákonně zahájené daňové kontroly je zcela nedůvodná, neboť finanční úřad byl oprávněn zahájit daňovou kontrolu i bez uvedení konkrétních důvodů, které by její zahájení odůvodňovaly. V důsledku tohoto názoru je nutno považovat zahájení kontroly za úkon ve smyslu § 47 odst. daňového řádu, v jehož důsledku došlo k prodloužení lhůty k případnému stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně do 31.12.2006.

Dále se tedy soud zabýval otázkou, zda v důsledku stavění běhu prekluzivní lhůty po dobu řízení před správními soudy v souladu s ustanovením § 41 s.ř.s. bylo napadené rozhodnutí vydáno před marným uplynutím této prekluzivní lhůty.

Žalobce uvádí, že dle jeho názoru neběžela prekluzivní lhůta v následujících obdobích:

- 1) od podání žaloby proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem č.j. 03277/170/04/La; tj. **ode dne 2.6.2004**, do nabytí právní moci usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.9.2004, č.j. 15 Ca 100/2004-18, tj. **do dne 6.9.2004** – 3 měsíce a 4 dny,
- 2) od podání kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.9.2004, č.j. 15 Ca 100/2004-18, tj. **ode dne 17.9.2004**, do nabytí právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.10.2005, č.j. 7 Afs 139/2004, tj. **do dne 18.11.2005** – 1 rok, 2 měsíce a 1 den,
- 3) od vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 10.3.2008, zn. I.ÚS 4/06, kterým byl zrušen

- rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2005 č. j. 7 Afs 139/2004-37 a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 9. 2004 č. j. 15 Ca 100/2004-18; tj. **ode dne 10.3.2008**, do nabytí právní moci rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29.7.2008, č.j. 15 Ca 70/2008-68, tj. **do dne 31.7.2008** – 4 měsíce a 21 dnů,
- 4) od podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva financí o nepovolení přezkoumání č.j. 43/84403/2007-434, tj. **ode dne 11.1.2008**, do nabytí právní moci usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29.2.2008, č.j. 9 Ca 24/2008-14, tj. **do dne 27.3.2008** – 2 měsíce a 16 dní,
- 5) od podání kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29.2.2008, č.j. 9 Ca 24/2008, tj. **ode dne 29.2.2008**, do nabytí právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 9 Afs 115/2008-34, tj. **do dne 5.2.2009** – 11 měsíců a 7 dnů.

Žalovaný při stanovení délky doby, po kterou v důsledku výše uvedených řízení před správními soudy došlo ke stavění běhu prekluzivní lhůty, postupoval tak, že sečetl všechny doby trvání jednotlivých řízení a o dobu odpovídající součtu prodloužil původní lhůtu pro rozhodnutí ve věci (31.12.2006 + 2 roky, 11 měsíců a 19 dní).

Z výše uvedeného vymezení jednotlivých období, po která dle žalovaného neměla prekluzivní lhůta běžet, však jednoznačně vyplývá, že některá období se vzájemně překrývají. Dle ustanovení § 41 s.ř.s. po dobu řízení před soudem předmětná lhůta neběžela, ale v případě, že u správních soudů bylo vedeno v předmětné věci více řízení souběžně, nelze dobu stavění běhu prekluzivní lhůty započítávat dvakrát za období, v nichž se jednotlivá řízení u soudu překrývají.

To znamená, že v případě výše uvedeném ad 4) může být započteno jako doba stavění běhu prekluzivní lhůty pouze v období od 11.1.2008 do 10.3.2008, neboť období od 10.3.2008 do 27.3.2008 se překrývá s obdobím uvedeným ad 3). V případě uvedeném výše ad 4) tedy nedošlo ke stavění lhůty v rozsahu 2 měsíců a 16 dnů, jak uvádí žalovaný, ale pouze v rozsahu 1 měsíce a 27 dnů.

Dále v případě výše uvedeném ad 5) může být započteno jako doba stavění prekluzivní lhůty pouze období od 31.7.2008 do 5.2.2009, neboť období od 29.2.2008 do 10.3.2008 se překrývá s obdobím uvedeným ad 4) a v období od 10.3.2008 do 31.7.2008 se překrývá s obdobím uvedeným výše ad 3). V případě uvedeném výše ad 5) tedy nedošlo ke stavění lhůty v rozsahu 11 měsíců a 7 dnů, jak uvádí žalovaný, ale pouze v rozsahu 6 měsíců a 5 dnů.

S ohledem na výše uvedenou dobu, po kterou neběžela na základě výše uvedených řízení prekluzivní lhůta, činí pouhé 2 roky, 5 měsíců a 28 dnů oproti žalobcem uváděným 2 rokům, 11 měsícům a 19 dnům. Pokud tedy na základě zahájení daňové kontroly byla prekluzivní lhůta prodloužena do 31.12.2006, v důsledku toho, že lhůta neběžela po dobu žalovaným uvedených soudních řízení, se pak konec prekluzivní lhůty posunul na **28.5.2009**. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne **31.7.2009**. Z uvedeného tedy vyplývá, že při správném počítání doby, po kterou neběžela prekluzivní lhůta pro vydání rozhodnutí v předmětné věci, bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno po marném uplynutí prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí.

Na tomto místě soud poznamenává, že při výše uvedených úvahách se vůbec nezabýval otázkou, zda v daném případě je možné do doby, po kterou neběžela lhůta prekluzivní lhůta pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 41 s.ř.s., započítávat i dobu, po kterou se

vedlo před správními soudy řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepovolení přezkoumání a o následné kasační stížnosti, neboť i při započtení všech dob stavění běhu prekluzivní lhůty, kterých se dovolával žalovaný dospěl soud k závěru, že k marnému uplynutí prekluzivní lhůty došlo před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí.

S ohledem k výše uvedeným skutečnostem dospěl soud k závěru, že žalobcem uplatněná námitka marného uplynutí prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci je důvodná. Proto se soud již dále nezabýval dalšími věcnými námitkami žalobce, neboť jejich posouzení by nemělo jakýkoliv praktický dopad na dotyčné daňové řízení, a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného včetně platebního výměru Finančního úřadu v Teplicích ze dne 26.2.2003, č. 4/2003, č.j. 11652/03/210980/6592, pro jejich nezákonnost podle ustanovení § 78 odst. 1 a odst. 3 s.ř.s. zrušil. Zároveň soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 4 rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu výše uvedeným.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 9 200,- Kč, která se skládá z částky 2 000,- Kč odpovídající soudnímu poplatku, z částky 6 300,- Kč za tři úkony právní služby po 2 100,- Kč poskytnuté zástupcem JUDr. Jaroslavem Kobíkem (převzetí věci, podání žaloby a podání repliky podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradních advokátů za poskytování právních služeb, ve znění zák. č. 276/2006 Sb.) a z částky 900,- Kč za s tím související dva režijní paušály po 300,- Kč.

Soud nepřiznal žalobci jím požadovanou náhradu za úkony právního zástupce spočívající v sepsání právního rozboru věci a poradě s klientem k vyjádření žalovaného, neboť provedení těchto úkonů nebylo soudu nijak doloženo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. května 2012

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová